

Formanden: Siden jeg erklærer Forhandlingen for aabnet, beder jeg ærede Medlemmer have Taalmodighed et Øjeblik, da den højtærede Marineminister har været nødsaget til at forlade Tinget for kort Tid siden, men jeg haaber, at han snart vil komme til Stede.

Efter et kort Ophold bemærkede

Formanden: Da den højtærede Marineminister nu er kommen til Stede, erklærer jeg Forhandlingen om Lovforslaget og dets Overgang til 3dje Behandling for aabnet og giver Ordet til den ærede Ordfører.

Ordføreren (Steffensen): Som det høje Ting vil erindre, blev der i forrige Samling af den højtærede Marineminister her i Tinget fremsat et Forslag, som gik ud paa at bemyndige Marineministeren og Vandbrugsministeren til at forbyde Bragfiskere at opfiske Rester af Brag, der vare uskadeliggjorte, enten i Sejlløb eller paa Forstranden. Dette Forslag gik ganske lyst uden Omtale her gennem Tinget og blev sendt ned til Folketinget. I Folketinget havde man imidlertid Betænkelse ved dette Lovforslag, og man sendte det til et Udvalg, som ikke fik ført Sagen til Ende. Det samme Forslag er i Aar blevet fremsat af Marineministeren i det andet Ting, som har sendt det til et Udvalg igen og har omdannet det saaledes, at det i Grunden er blevet et ganske nyt Forslag. Det skulde efter det ny Forslag ikke være tilladt at forbyde Opfiskning af Bragrester; derimod er der med Hensyn til saadanne Brag, som ligge i Sejlløb, og som ere afblevne uskadeliggjorte, foreskrevet nogle Forsigtighedsregler forinden og under Arbejdet med Opfiskning af Bragresterne. Den højtærede Marineminister har ikke kunnet føle sig tilfreds med dette Lovforslag, da de Forsigtighedsregler, der ere foreskrevne deri, ere af den Bessaffenhed, at de ikke yde tilstrækkelig Garanti hverken under selve Arbejdet eller med Hensyn til Tilstanden, naar Arbejdet er bragt til Ende. Ved at overveje Forslaget er Udvalget kommet til den Erkendelse, at man i det andet Ting vistnok er gaaet ud fra forkerte Forudsætninger om, hvilke Bestemmelser der var gældende med Hensyn til Brag. Navnlig synes man efter Lovforslaget, saaledes som det er kommet op til Landstinget, at være gaaet ud fra, at efter den gældende Ret er det enhver tilladt ved de Midler, hvorover han raader, at opfiske saadanne Bragrester og saa uden videre beholde dem, naar han blot affinder sig med

Toldvæsenet. Dette er ganske vist ikke rigtigt. Efter den gældende Lovgivning har den, hvis Stib er forulykket, en Ret med Hensyn til Braget, der ligger der, og naar andre opfiske det, har han et Krav paa at faa Værdien af det efter Fradrag af Omkostninger og Bjærgeløn. Fremdeles er der ingen Tvivl om, at, hvad saadanne Brag angaar, som ere sunkne i Sejlløb, har det offentlige ikke blot en Pligt til at uskadeliggøre Bragene, men ogsaa en Ret til at holde sig til Braget for Omkostningerne ved Arbejdet. Udvalgets Flertal har nærmere udviklet sine Anskuelser ret udførlig i Betænkningen. Jeg skal derfor ikke videre indlade mig derpaa. — Spørgsmaalet har nu for os været, hvorledes vi nu skulle stille os til Sagen, efter at Folketinget har bragt det af Ministeren fremsatte Forslag, som vi i og for sig formene ikke træder nogens Interesse for nær, og at være ganske rimeligt, og i Stedet derfor har sat et Lovforslag, som ikke kan accepteres af den højtærede Marineminister. Ved at arbejde med Sagen ere vi komne til den Erkendelse, at Fejlen, som der aabenbart er i de nuværende Forhold ved, at Marinen maa holde Sejlløbet klar af Bragene, medens der paa den anden Side ikke er givet Marineministeren noget Middel til at sikre sig mod, at det Arbejde, der udføres, bliver frugtesløst — at denne Fejl hidrører fra den Ordning, som fandt Sted i 1849. Den gældende Lov om disse Forhold er Fdg. af 16de Marts 1842. Den har lagt hele dette Anliggende om Uskadeliggørelse af Brag i Sejlløb ind under Kancelliet og nærmere henlagt Tilsynet med, hvad der foregik, til Amtmændene. Da Ministerierne organiseredes i 1849, har man glemt i de Befendtgørelser, der i Henhold til fgl. Resolution bleve udfærdigede, at træffe nogen udtrykkelig Bestemmelse om, hvor dette Anliggende skulde høre hen. Der har saa været ført en Korrespondance mellem forskellige Ministerier, idet der aabenbart ikke var nogen, der rigtig havde lyst til at have dette Anliggende under sig, Justitsministeriet ikke, Indenrigsministeriet ikke, Finansministeriet heller ikke. Til sidst enedes man med Marineministeren om, at han skulde sørge for Uskadeliggørelsen af disse Brag mod saa ekstraordinært at faa Omkostningerne derved vederlagte fra Finansministeriet. Saaledes gik det i en Del Aar, idet der ikke den Gang var optaget noget Beløb til dette Arbejde paa de aarlige Finanslove, men saa fandt man i 1856 i Rigsraadet, at det var rigtigt at opføre et Beløb paa Marineministeriets Budget dertil, og det blev saa optaget under Toldvæsenet. For saa vidt er altjaa den